

Suskunluklara Büründü Şehrim

– ADEM EFİLOĞLU · 12 Mayıs 2009

Hüzün yüreği yokladığında vakit dünden geceydi
Hayaller ayaküstü duyguların sis ufkunda ağlarken
Hıçkırıklar ardına koca şehir sabahlara
Merhaba diyerek inledi
Kaçışı olmayan yalnızlıkta adımları
Eski pencerelerde oturan anıların sesleriyle yankılandı
Gözyaşlarım yüreğimden akan tuzlu bir zehir
Zahir zamanlara inat ölümsüzdü
Her durağa uğramasa da aşk
Ve karların üzerine yazılmış mısralar
Buz tutsa da bilirdi
Bir gün mutlaka eriyeceğini

Bir ayağı topal kaldı umutların

Kıvrılırken bulut bulut yine bir hüzün
Nisan yağmursuz yağıyor
Ağaçlarda dallar meyva vermiyor üzerime
Güneşin doğuşu nedir ki
Hiç işlenmiyor huzuru içime

Atamadım sevinç naraları bir hiçlikte
Değerken gurbet gözlerin/gözlerime
Hep ellerimden tuttu yalnızlık denen şey
Kendimden sana yorgun bir savaşçı gibi döndüm
Bütün ölmüşlükler yıkıldı enkaz düşüncelerime
Düştüm hayatın ahından usulca
Sinsi bekleyişlere...

Yangınlarımı görür müsün duvarlarında

Virane hayallerim sardı ruhumu bak
Yalnızlık türkülerine inceden belendim
Kapladi ufkumu karanlıklar
Avuçlarıma doldu kurum tutmuş

Bütün yaşanmamışlıklar
Terk ettim üzerime sır döktüğüm hayallerimi
Ve yazdım upuzun bir vahanın ortasına
Gözlerim kapanırken aşkın bittiğini
Bahar tomurcuklarını fırlatırken
Susunluklara büründü şehrim

adem eflođlu / bir garip ademođlu